

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **HOPR TRADE CZ, s.r.o.**, se sídlem Brno, Botanická 606/24, zastoupeným JUDr. Ing. Pavlem Fabianem, advokátem, se sídlem AK Brno, Slovákova 357/8, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj – územnímu pracovišti Brno I**, se sídlem Brno, Příkop 25, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184340/11/288912704137, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184767/11/288912704137, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184402/11/288912704137, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 183804/11/288912704137,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se původně samostatnými žalobami domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí právního předchůdce žalovaného (dále jen „žalovaný“) ze dne ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184340/11/288912704137, rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184767/11/288912704137, rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184402/11/288912704137, a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6.

2011, č. j. 183804/11/288912704137, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. K návrhu žalovaného soud usnesením ze dne 23. 1. 2012, č. j. 31Af 114/2011 – 51, řízení ve věcech vedených pod sp. zn. 31Af 114/2011, sp. zn. 31Af 115/2011, sp. zn. 31Af 116/2011 a sp. zn. 31Af 117/2011, spojil ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 31Af 114/2011.

II. Obsah žalob

[2] Žaloby odůvodnil tím, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť byla vydána úřední osobou, která byla podjatá a pro vadné posouzení právní otázky.

[3] Žalobce dospěl k závěru, že správce daně byl nečinný v procesu vydávání rozhodnutí o dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2009, červenec 2009, srpen 2009 a září 2009. Dne 3. 2. 2011 proto požádal žalovaného o přiznání úroku z neoprávněného jednání žalovaného podle ustanovení § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), který jeho žádostem nevyhověl a následné námitky zamítl.

[4] Námitku podjatosti odůvodnil tím, že sdělení žalovaného o nepřiznání úroku a rozhodnutí o námitce podle ustanovení § 159 daňového řádu podepsala stejná úřední osoba, Mgr. D. Š., zástupkyně ředitele.

[5] Podle názoru žalobce byla jeho veřejná subjektivní práva poškozena nesprávným úředním postupem – nečinností v procesu vydávání meritorního rozhodnutí o dani, proto má nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný v písemných vyjádření k žalobám uvedl, že je považuje za nedůvodné a proto navrhl, aby byly soudem zamítnuty.

[7] K uplatněné námitce podjatosti zdůraznil, že ustanovení § 159 daňového řádu nepřipouští možnost, aby o námitce rozhodoval nadřízený orgán. Pokud tedy rozhodnutí o námitce v souladu s Organizačním a Podpisovým řádem žalovaného podepisuje ředitel finančního úřadu a v jeho nepřítomnosti zástupce ředitele, pak postup žalovaného byl v souladu s obecně závaznými právními předpisy i vnitřními předpisy.

[8] Dále uvedl, že v rámci vytýkácího řízení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2009, červenec 2009, srpen 2009 a září 2009 a následně při vydání platebních výměrů nečinný nebyl. Proto nemůže být uznán nárok žalobce na úrok z neoprávněného jednání správce daně z důvodu nesprávného úředního postupu podle ustanovení § 254 daňového řádu.

IV. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[9] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné zdůraznit následující skutečnosti.

[10] Žalovaný sdělením ze dne 3. 3. 2011, č. j. 62907/11/288912704137, sdělil žalobci k jeho žádosti ze dne 3. 2. 2011 o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně z vyměřeného nadměrného odpočtu za zdaňovací období červenec 2009, že k naplnění ustanovení § 254 daňového řádu nedošlo, proto žalobci úrok z tvrzeného neoprávněného jednání spočívající v nečinnosti žalovaného nepřiznal. O námitce žalobce proti tomuto sdělení rozhodl žalovaný rozhodnutím o námitce ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184340/11/288912704137, tak, že námitku zamítl. Rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že důvodem pro nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že nedošlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně.

[11] Žalovaný sdělením ze dne 4. 3. 2011, č. j. 63418/11/288912704137, sdělil žalobci k jeho žádosti ze dne 3. 2. 2011 o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně z vyměřeného nadměrného odpočtu za zdaňovací období září 2009, že k naplnění ustanovení § 254 daňového řádu nedošlo, proto žalobci úrok z tvrzeného neoprávněného jednání spočívající v nečinnosti žalovaného nepřiznal. O námitce žalobce proti tomuto sdělení rozhodl žalovaný rozhodnutím o námitce ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184767/11/288912704137, tak, že námitku zamítl. Rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že důvodem pro nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že nedošlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně.

[12] Žalovaný sdělením ze dne 3. 3. 2011, č. j. 63361/11/288912704137, sdělil žalobci k jeho žádosti ze dne 3. 2. 2011 o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně z vyměřeného nadměrného odpočtu za zdaňovací období srpen 2009, že k naplnění ustanovení § 254 daňového řádu nedošlo, proto žalobci úrok z tvrzeného neoprávněného jednání spočívající v nečinnosti žalovaného nepřiznal. O námitce žalobce proti tomuto sdělení rozhodl žalovaný rozhodnutím o námitce ze dne 8. 6. 2011, č. j. 184402/11/288912704137, tak, že námitku zamítl. Rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že důvodem pro nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že nedošlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně.

[13] Žalovaný sdělením ze dne 3. 3. 2011, č. j. 51485/11/288912704137, sdělil žalobci k jeho žádosti ze dne 3. 2. 2011 o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně z vyměřeného nadměrného odpočtu za zdaňovací období červen 2009, že

k naplnění ustanovení § 254 daňového řádu nedošlo, proto žalobci úrok z tvrzeného neoprávněného jednání spočívající v nečinnosti žalovaného nepřiznal. O námitce žalobce proti tomuto sdělení rozhodl žalovaný rozhodnutím o námitce ze dne 8. 6. 2011, č. j. 183804/11/288912704137, tak, že námitku zamítl. Rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že důvodem pro nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že nedošlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně.

V. Relevantní skutečnosti plynoucí z připojených soudních spisů

[14] Z připojeného soudního spisu zdejšího soudu sp. zn. 31Af 67/2010, v právní věci žalobce proti žalovanému, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, vyplývá, že žalobce se domáhal uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2009. Zdejší soud sice rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 67/2010 - 110, žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku, ovšem uvedený rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ans 6/2011 - 153, zrušen pro nezákonnost a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 31Af 67/2010 - 181, bylo vyhověno procesnímu úkonu žalobce, který vzal předmětnou žalobu zcela zpět z důvodu uspokojení, a řízení v předmětné věci bylo zastaveno.

[15] Z připojeného soudního spisu zdejšího soudu sp. zn. 31Af 65/2010, v právní věci žalobce proti žalovanému, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, vyplývá, že žalobce se domáhal uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2009. Zdejší soud sice rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 65/2010 - 118, žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku, ovšem uvedený rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ans 9/2011 - 161, zrušen pro nezákonnost a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 31Af 65/2010 - 185, bylo vyhověno procesnímu úkonu žalobce, který vzal předmětnou žalobu zcela zpět z důvodu uspokojení, a řízení v předmětné věci bylo zastaveno.

[16] Z připojeného soudního spisu zdejšího soudu sp. zn. 31Af 66/2010, v právní věci žalobce proti žalovanému, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, vyplývá, že žalobce se domáhal uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2009. Zdejší soud sice rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 66/2010 - 130, žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku, ovšem uvedený rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ans 7/2011 - 172, zrušen pro nezákonnost a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j.

31Af 66/2010 - 195, bylo vyhověno procesnímu úkonu žalobce, který vzal předmětnou žalobu zcela zpět z důvodu uspokojení, a řízení v předmětné věci bylo zastaveno.

[17] Z připojeného soudního spisu zdejšího soudu sp. zn. 31Af 47/2010, v právní věci žalobce proti žalovanému, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, vyplývá, že žalobce se domáhal uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2009. Zdejší soud sice rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 47/2010 - 110, žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve vytýkacím řízení ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku, ovšem uvedený rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ans 4/2011 - 169, zrušen pro nezákonnost a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 31Af 47/2010 - 193, bylo vyhověno procesnímu úkonu žalobce, který vzal předmětnou žalobu zcela zpět z důvodu uspokojení, a řízení v předmětné věci bylo zastaveno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

[18] Žaloby byly podány v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žaloby přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[19] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), sám přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. Při nařízeném jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[20] Soud v první řadě považuje za podstatné akcentovat, že žalobou napadená rozhodnutí podrobil přezkumu v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K takto zdůrazněnému hledisku soudního přezkumu ve správním soudnictví soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008 - 76, č. j. 1 Afs 89/2008 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „... při přezkoumání rozhodnutí vychází soudy ve správním soudnictví ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.). Principem soudního přezkoumání rozhodnutí správních orgánů je kasační kontrola správního rozhodnutí soudem, a proto je rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud zkoumá, zda zjištěný skutkový stav, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí, skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona. Jeho úkolem je k žalobním námitkám zkoumat zákonnost postupu správních orgánů a to ke skutkovému i právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.“

[21] Základním procesním předpisem, který s účinností od 1. 1. 2011 upravuje správu daní je daňový řád.

[22] Podle ustanovení 159 odst. 1 daňového řádu, proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě do 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.

[23] Podle ustanovení 159 odst. 2 daňového řádu, námitka se podává u správce daně, který úkon provedl.

[24] Podle ustanovení 159 odst. 3 věta první a třetí daňového řádu, správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne.

[25] Podle ustanovení 159 odst. 4 věta druhá daňového řádu, proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky.

[26] Podle ustanovení 254 odst. 1 daňového řádu, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

[27] Podle ustanovení 254 odst. 6 daňového řádu, úrok přiznaný podle tohoto ustanovení se započítává na přiznanou náhradu škody způsobenou daňovému subjektu nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně.

[28] Podle ustanovení § 105 odst. 1 věta první zákona o dani z přidané hodnoty, vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu.

[29] Podle ustanovení § 105 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty, za den vzniku vratitelného přeplatku se považuje den vyměření a vratitelný přeplatek se vrátí, pokud činí více než 100 Kč.

[30] Soud v první řadě zdůrazňuje, že námitku podjatosti uplatněnou ve vztahu k úřední osobě, Mgr. D. Š., zástupkyně ředitele, odůvodněnou tím, že tato úřední osoba podepsala jak sdělení žalovaného o nepřiznání úroku, tak rozhodnutí o námitce, soud důvodnou neshledal.

[31] O žádostech žalobce ze dne 3. 2. 2011 o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně rozhodl žalovaný sděleními ze dne 3. 3. 2011 a 4. 3. 2011 a rozhodnutími o námitce ze dne 8. 6. 2011 (viz body [10] až [13]). Úřední osoba Mgr. D. Š., zástupkyně ředitele žalovaného při podpisu předmětných sdělení a rozhodnutí o námitce postupovala zcela v souladu s Organizačním řádem územních finančních orgánů ze dne 1. 1. 2011, č. j. 1/11 - 1200, zejména s čl. 91 odst. 3 a čl. 102 odst. 4, ve spojení s Příkazem č. 2/2011 ředitele žalovaného, kterým se stanovují zásady pro podepisování dokumentů a další pravidla ze dne 5. 1. 2011, č. j. 27530/11/288040709134, ve znění Přílohy č. 1 a v návaznosti na vnitřní organizační strukturu žalovaného. Paní Mgr. D. Š. z titulu svého jmenování do funkce zástupce ředitele žalovaného byla pověřena ředitelem žalovaného k podepisování veškerých dokumentů žalovaného v době nepřítomnosti ředitele žalovaného, případně dle jeho pokynů. Žalobcem uplatněná námitka podjatosti byla uvedenými důkazy provedenými při nařízeném soudním jednání plně vyvrácena.

[32] Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce spočívající v tvrzení, že jeho veřejná subjektivní práva byla poškozena nesprávným úředním postupem – nečinností v procesu vydávání meritorního rozhodnutí o dani, proto má nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu.

[33] S přihlédnutím ke skutečnosti, že rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 67/2010 - 110, ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 65/2010 - 118, ze dne 31. 10. 2010, č. j. 31Af 66/2010 - 130, a ze dne 13. 10. 2010, č. j. 31Af 47/2010 - 110, (viz body [14] až [17]) vyslovující nečinnost správce daně, byly v plném rozsahu zrušeny Nejvyšším správním soudem z důvodu nezákonnosti a řízení o všech žalobách na ochranu proti nečinnosti byla následně skončena nemeritorně z důvodu jejich zpětvzetí ze strany žalobce, není akceptovatelné přijmou konstrukci žalobce o nesprávném úředním postupu na straně správce daně a navazující žalobní argumentaci ohledně tvrzeného nároku žalobce na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 daňového řádu.

[34] Z obsahu správních spisů předložených žalovaným ohledně skutkového stavu věci vyplývá, že naplnění hypotézy ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu nebylo v přezkoumávaných případech realizováno, neboť nedošlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně - zde platebních výměrů na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2009, červenec 2009, srpen 2009 a září 2009 - z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu. Rovněž zákonná 30 denní lhůta k vrácení vratitelných přeplatků vyplývající z ustanovení § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty byla žalovaným řádně dodržena. V přezkoumávaných věcech k zavinění na straně správce daně, tj. k jeho pochybení v daňových řízeních skutečně nedošlo a soud se proto ztotožňuje s právním posouzením věci daňovými orgány. K vyslovenému závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 Afs 140/2005 - 55, publikovaný ve Sb. NSS č. 6/2007, dostupný na www.nssoud.cz, který byť se vztahuje k předchozí právní úpravě, je na věc přílehlavý, neboť zákonná konstrukce vzniku nároku na sankční úroky byla obdobná.

[35] Jen pro úplnost argumentace soud zdůrazňuje, že obecně není vyloučeno, aby daňovému subjektu vznikla škoda způsobená nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem správce daně. Takováto škoda by se však posuzovala v jiném řízení, a to v režimu aplikace zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“, tj. v rámci civilního a nikoliv správního soudnictví. K vyslovenému závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Afs 61/2005 - 75, publikovaný ve Sb. NSS č. 1/2008, dostupný na www.nssoud.cz či nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>.

[36] Z dikce ustanovení § 254 odst. 6 daňového řádu zřetelně vyplývá, že smyslem a účelem sankčního úroku je předejít komplikovaným řízením o náhradu škody podle zákona o odpovědnosti za škodu, neboť lze mít za to, že způsobenou majetkovou újmu dostatečně pokrývá jeho výše. V případě, že se daňový subjekt i přesto rozhodne požadovat náhradu škody, bude případná náhrada škody umenšena o již vyplacený úrok z nesprávně stanovené daně, bude-li výsledek řízení o náhradu škody naopak nižší než zde přiznaný úrok, nebude se takto vzniklé navýšení vracet. K tomu srov. Kobík, J., Kohoutková, A., Daňový řád s komentářem, 1. vydání, Nakladatelství ANAG, 2010, 891 a 892 s.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[37] Při přezkumu žalobami napadených rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil. Rozhodnutí žalovaného proto nelze označit za nezákonná pro podjatost úřední osoby či pro nesprávné posouzení právní otázky.

[38] K namítané nezákonnosti napadených rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nenaplnují definiční znaky nezákonného rozhodnutí.

[39] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žaloby v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodné zamítnout.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu